

kako krčevito sta se branili vabilu na »kavo«, da se je veselita druga bolj od druge. Družba je torej odšla v obednico, kjer sta se zlasti Rudek in Mirko razveseljevala, videč na mizi sadje, med in sladice. Kavo, sir in take stvari sta krepko prezirala.

Prav tega, radi česar sta bili prišli, namreč, kako se ima stvar z Mileno, o kateri se je govorilo po Vranovem, da je »na pol zaročena«, tega se ni še lotila nobena. Naposled se vender osokoli gospa Grizajka in vpraša presenetljivo-smelo na pol doktorico, na pol gospo pl. Jeličevo:

»Ali bomo imeli kmalu čast, da Mileni čestitamo?«

Milena je od jeze in srama zardela; gospa Stojanova, ne vedoč, kako bi primerno odgovorila predrzni vprašalki, pogledala je osuplo svojo svakinjo. Ta pa je odločno pokimala z glavo in odgovorila glasneje, nego obično: »Da, da, v kratkem.«

Torej venderle res! Tuji gospé sta dobro vedeli, da pl. Jeličeva odločuje na Javoricah, in da se to zgodi, kar ona reče, naj bo, kar hoče. Zobeljo je ta trenotek strašno peklo, da ni ona prva vprašala. Milena je torej — rekli bi kar naravnost — zaročena, toda s kom?

Že se je debela trgovka pripravljala, da popravi prejšnjo zamudo in stavi »glavno vprašanje«, ko javi hišina gospoda barona Lahnberga. Pozornost vseh se je obrnila ta trenotek proti vratom; ta hipec je porabila uboga Milena, da si obriše dve sijajni solzici, kateri je že ves čas komaj, komaj zadržavala..

(Dalje prihodnjič.)

Pri viru.

Po vóde deklé slo je k viru . . .
Po stezi mlad potnik prispé.
Postane pri viru in devi
Prijazno smehljaje se dé:

»Krepilo podaj mi iz vrča.
Raz prsi mi šopek podáj; —
Požirek krepilni in kito
Bog večni poplača ti náj!«

Deklé da mu vóde, da kito . . .
Mlad potnik je odpotovál.
A v srce, a v srce deklíče
Nemira je seme vsejál.

Carmen.

